



ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., a soudců JUDr. Milana Podhrázkého, Ph.D., a JUDr. Miloslava Výborného v právní věci žalobce: **Mgr. P. V.**, zastoupen JUDr. Janem Burešem, Ph.D., advokátem se sídlem Václavské náměstí 807/64, Praha 1, proti žalovanému: **Policejní prezident Policie České republiky**, se sídlem Policejní prezidium, Strojnická 935/27, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 7. 2016, čj. PPR-6070-8/ČJ-2016-990131, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 29. 8. 2018, čj. 65 Ad 4/2016-49,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 29. 8. 2018, čj. 65 Ad 4/2016-49, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení

O d ů v o d n ě n í :**I. Vymezení věci**

[1] Rozhodnutím označeným v záhlaví změnil žalovaný rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie Olomouckého kraje ze dne 19. 1. 2016, čj. KRPM-150179-11/ČJ-2015-1400KR, tak, že žalobce byl uznán vinným ze spáchání kázeňského přestupku spočívajícího v opakovaném dosahování neuspokojivých výsledků ve výkonu služby uvedeném v závěrech platných služebních hodnocení z 26. 11. 2012 a 22. 11. 2015. Žalovaný žalobci dle § 51 odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále „zákon o služebním poměru“), uložil kázeňský trest odnětí služební hodnosti.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného u Krajského soudu v Ostravě - pobočka v Olomouci (dále „krajský soud“). Namítl, že žalovaný neposoudil jeho námitky k závěrům služebního hodnocení, ač tato hodnocení měl přezkoumat jako podkladové úkony. Žalovaný dále nezohlednil průběžná hodnocení, v nichž žalobce dosahoval dobrých výsledků, navíc nebyla dodržena zákonná lhůta pro uložení kázeňského přestupku.

[3] Krajský soud napadené rozhodnutí v záhlaví označeným rozsudkem zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Dospěl k závěru, že žalovaný nedostatečně zohlednil průběžná hodnocení žalobce ze dne 7. 1. 2014, 11. 3. 2015 a 23. 10. 2015. Zároveň poukázal na skutečnost, že správní orgány prováděly hodnocení nepravdělně, což mohlo ovlivnit posuzování kvality výkonu služby žalobce. Ze služebních hodnocení žalobce z let 2012 a 2015 zároveň vyplývá, že i přes výsledné negativní hodnocení převažovaly u dílčích kritérií oblasti s kladným hodnocením, tedy takové, v nichž žalobce dosáhl dobrého výsledku, anebo dobrého výsledku s výhradami. Kategorické hodnocení žalovaného, podle něhož došlo k soustavnému poklesu výkonu služby žalobce, podle krajského soudu neobstojí. Žalovaný měl vyložit pojem „*opakované dosahování neuspokojivých výsledků*“ a vysvětlit, proč průběžná hodnocení nemají na věc vliv. Krajský soud naopak nesouhlasil se žalobou v tom, že bylo povinností žalovaného k námitkám žalobce v napadeném rozhodnutí přezkoumávat jeho služební hodnocení z roku 2015, ač proti němu žalobce nepodal námitky. Žalovaný tedy správně vycházel ze služebního hodnocení, aniž se samostatně zabýval konkrétními námitkami směřujícími do obsahu tohoto hodnocení. Důvodnými krajský soud neshledal ani námitky žalobce týkající se nedodržení lhůt podle § 186 odst. 9 resp. § 190 odst. 8 zákona o služebním poměru.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalobce

[4] Proti rozsudku krajského soudu podal žalovaný (dále „stěžovatel“) kasační stížnost. Předdeslal, že žalobce podal ke služebnímu hodnocení z roku 2012 námitky pouze proti jeho části týkající střelecké přípravy; samotné závěry tohoto hodnocení jako celku ani v žalobě nezpochybnil. Proti služebnímu hodnocení z roku 2015 žalobce přes řádné poučení námitky nepodal vůbec a argumenty proti některým částem tohoto hodnocení uplatnil až v kázeňském řízení. V návaznosti na to stěžovatel v kasační stížnosti upozornil, že žalobní námitka týkající se průběžných hodnocení směřovala do závěru služebního hodnocení z roku 2015. Ztotožnil se s krajským soudem v tom, že mu nepříslušelo se tímto hodnocením zabývat. Závěr tohoto hodnocení, podle něhož žalobce dosahuje neuspokojivých výsledků ve výkonu služby, je fakticky i právně dán a není možnost jej zvrátit. Nelze-li přezkoumávat služební hodnocení z roku 2015, pak je jakékoliv posuzování průběžných hodnocení irelevantní, neboť ta podle § 203 odst. 5 zákona o služebním poměru slouží jen jako podklad pro služební hodnocení.

[5] Stěžovatel dále namítl, že krajský soud nesprávně posoudil otázku průběžných hodnocení ve vztahu k uloženému kázeňskému trestu. Podstatné totiž je naplnění zákonného předpokladu, že dotčený policista opakovaně dosahoval neuspokojivých výsledků ve výkonu služby uvedených v závěru služebního hodnocení. Je tedy nutno rozlišovat mezi služebními hodnoceními a průběžnými hodnoceními, přičemž pro danou věc jsou relevantní pouze závěry služebních hodnocení. Průběžná hodnocení slouží pouze jako jeden z podkladů pro služební hodnocení. Pokud soud dospěl k závěru, že služební hodnocení z roku 2015 nelze přezkoumávat a současně zavázal stěžovatele, aby v dalším řízení reflektoval průběžná hodnocení, trpí napadený rozsudek vnitřní rozporností. K tomu stěžovatel připomněl, že žalobce v žalobě uložený kázeňský trest vůbec nenapadá. Krajský soud navíc zcela opomenul, že na základě negativních závěrů služebního hodnocení z roku 2012 a z roku 2015 jsou dány obligatorní důvody pro uložení kázeňského trestu odnětí služební hodnosti. Jinými slovy, bylo-li skutkově prokázáno, že se žalobce dopustil kázeňského přestupku podle § 50 odst. 1 zákona o služebním poměru (což nerozporuje ani žalobce, ani krajský soud), musel být, nikoliv mohl být, žalobci uložen daný kázeňský trest. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 10. 2. 2016, čj. 5 As 35/2014-25, dospěl k závěru, že při naplnění výše uvedených podmínek je uložení tohoto trestu obligatorní. Krajský soud tedy rozhodl v rozporu se zákonnou úpravou i soudní judikaturou. Stěžovatel se navíc v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí průběžnými hodnoceními zabýval, a to ve vztahu

pokračování

k závěrům služebního hodnocení z roku 2015, nikoliv ve vztahu k uloženému kázeňskému trestu, neboť pro jeho uložení jsou relevantní pouze závěry služebního hodnocení.

[6] Podle stěžovatele krajský soud při posuzování množství kladně a negativně hodnocených dílčích oblastí ve služebních hodnoceních žalobce z roku 2012 a 2015 také nesprávně dovodil, že jakékoliv hodnocení stupněm nižším než „5“ je hodnocení kladné. Závěr služebního hodnocení nepředstavuje pouhý aritmetický průměr hodnocených oblastí. Žalobce v podané žalobě nenapadal uložený kázeňský trest, přesto krajský soud zrušil rozhodnutí stěžovatele pro nepřezkoumatelnost dle § 76 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále „s. ř. s.“), a to právě ve vztahu k uloženému druhu kázeňského trestu. Blíže nicméně neupřesnil důvody nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, tedy zda spočívá v jeho nesrozumitelnosti, anebo nedostatku důvodů. Rozhodl navíc s odkazem na § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a ve věci nenařídil jednání, ač o to stěžovatel žádal, a právě v průběhu jednání mohla být problematika služebních a průběžných hodnocení vysvětlena. Z těchto důvodů krajský soud sám zatížil rozsudek nepřezkoumatelností a zároveň vadou řízení, jež mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé. Krajský soud zároveň v rozporu s § 186 odst. 7 zákona o služebním poměru a soudní judikaturou zavázal stěžovatele, aby v dalším řízení vyložil pojem „*opakované dosahování neuspokojivých výsledků*“ a vysvětlil, proč průběžná hodnocení nemají pro posouzení projednávané věci vliv. Krajský soud tím překročil zákonné předpoklady pro uložení kázeňského trestu odnětí služební hodnosti, neboť zákon pro jeho uložení zohlednění průběžných hodnocení nepředpokládá, naopak zmiňuje pouze závěry služebního hodnocení. Krajský soud tento požadavek ani relevantně neobjasnil. Žalobce nebyl uznán vinným z kázeňského přestupku na základě průběžných hodnocení, ani mu v souvislosti s nimi nebyl uložen kázeňský trest odnětí služební hodnosti.

[7] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se služebními hodnoceními z let 2012 a 2015 nesouhlasí, a námitky proti nim nepodal proto, že nemá právní vzdělání a dřívější prostředky právní obrany byly bezúspěšné. Bylo zřejmé, že u služebních funkcionářů se ničeho nedovolá. Žalobce nemohl u soudu napadnout tato služební hodnocení, neboť nejsou samostatně přezkoumatelná. Námitka, že žalobce žalobou nenapadl uložený kázeňský trest, je scestná. Z úkonů žalobce je zřejmé, že s uloženým kázeňským trestem nesouhlasí. Správní orgány nedostatečně zohlednily skutečnost, že dle průběžných hodnocení dosahoval žalobce po dobu mezi služebními hodnoceními z roku 2012 a z roku 2015 dobrých výsledků, resp. dobrých výsledků s výhradami. Pouze průběžné hodnocení vydané měsíc před služebním hodnocením hodnotilo jeho výsledky jako neuspokojivé. Z uvedeného je patrné, že v období mezi služebními hodnoceními byl žalobcův výkon služby hodnocen v podstatě v mezích standardu s dobrými výsledky. Stěžovatel se v odůvodnění napadeného rozhodnutí snažil tuto skutečnost bagatelizovat, avšak je patrné, že žalobcův výkon nevykazoval sestupnou tendenci, jak stěžovatel tvrdí. Služební hodnocení z roku 2015 navíc rovněž vůbec neodpovídá předchozím průběžným hodnocením, z nichž má skutečně vycházet. Má-li hodnotit tříleté období, není zřejmý důvod, proč se ve svém závěru tak podstatným způsobem liší od průběžných hodnocení ze 7. 1. 2014 a 11. 3. 2015. Stěžovatel se však touto otázkou nezabýval. Žalobce je přesvědčen, že z okolností dané věci a uvedených skutečností lze dovodit, že cílem služebních funkcionářů bylo dosažení propuštění žalobce ze služebního poměru, nikoliv objektivní zhodnocení výkonu jeho služby.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti podané kasační stížnosti. Zjistil, že byla podána v zákonné lhůtě (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a osobou oprávněnou, neboť

stěžovatel byl účastníkem řízení před krajským soudem (§ 102 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud nezjistil žádné překážky, které by bránily projednání věci.

[9] Kasační stížnost je důvodná.

[10] Nejvyšší správní soud nejprve přistoupil k hodnocení námitky stěžovatele, podle níž je napadený rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný. Nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu představuje natolik závažnou vadu, že ji Nejvyšší správní soud musí zkoumat i z úřední povinnosti (srov. § 109 odst. 4 s. ř. s.). Teprve pokud Nejvyšší správní soud shledá, že napadené rozhodnutí krajského soudu je přezkoumatelné, je na místě, aby se zabýval dalšími kasačními (věcnými) námitkami.

[11] Stěžovatel v kasační argumentaci poukazuje jak na vnitřní rozpornost napadeného rozsudku, tak na jeho nedostatečné odůvodnění. Namítá tedy fakticky jeho nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti i v nedostatečích odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS). V této souvislosti stěžovatel především upozorňuje na to, že krajský soud na jedné straně dospěl k závěru, že služební hodnocení žalobce z roku 2015 nelze přezkoumávat, současně ovšem zavázal stěžovatele, aby v dalším řízení reflektoval průběžná hodnocení, ač ta jsou pouze jedním z možných podkladů služebního hodnocení. Současně nedostatečně vysvětlil, v čem spočívá nepřezkoumatelnost zrušeného rozhodnutí stěžovatele a ani neobjasnil, proč by stěžovatel měl v dalším řízení vysvětlovat pojem „*opakovaného dosahování neuspokojivých výsledků ve výkonu služby*“ s ohledem na průběžná hodnocení, jestliže podkladem jeho rozhodnutí byla hodnocení služební a nikoliv hodnocení průběžná.

[12] Pro posouzení těchto kasačních námitek je nutno v první řadě připomenout, že žalobce byl v projednávané věci uznán vinným ze spáchání kázeňského přestupku podle § 50 odst. 1 zákona o služebním poměru, podle něhož (ve znění účinném v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí) bylo kázeňským přestupkem „*zaviněné jednání, které porušuje služební povinnost, ale nejde o trestný čin nebo o jednání, které má znaky přestupku nebo jiného správního deliktu. Za takové jednání se považuje i dosahování neuspokojivých výsledků ve výkonu služby uvedené v závěru služebního hodnocení*“. Za to mu byl podle § 51 odst. 1 písm. d) citovaného zákona uložen kázeňský trest odnětí služební hodnosti. Jak dále vyplývalo z tehdy účinného § 186 odst. 7 téhož zákona, kázeňský trest odnětí služební hodnosti se ukládal mimo jiné za „*opakované dosahování neuspokojivých výsledků ve výkonu služby uvedené v závěru služebního hodnocení*“.

[13] V nyní projednávané věci není mezi účastníky sporu o tom (a vyšel z toho i krajský soud v napadeném rozsudku), že ve služebních hodnoceních z let 2012 a 2015 dosáhl žalobce neuspokojivých výsledků, tedy nejnižšího stupně hodnocení ze stanovené hodnotící škály (§ 203 odst. 4 zákona o služebním poměru). Týmž zákon v ustanovení § 203 výslovně předpokládá, že „*služební hodnocení je podkladem pro rozhodování ve věcech služebního poměru příslušníka*“ (odst. 2), přičemž „*služební hodnocení příslušníka ve služebním poměru na dobu neurčitou se provádí podle potřeby, nejméně jednou za 3 roky. Služební hodnocení se provádí též na základě žádosti příslušníka, nejdříve však po uplynutí 6 měsíců od posledního služebního hodnocení. Služební hodnocení vychází z průběžného každoročního hodnocení, které provádí přímý nadřízený příslušníka v průběhu kalendářního roku a schvaluje jej hodnotitel*“ (odst. 5).

[14] Výkladem pro danou věc relevantního ustanovení § 186 odst. 7 zákona o služebním poměru se již zabývala i judikatura Nejvyššího správního soudu. V rozsudku sp. zn. 5 As 35/2014, na který odkazuje i stěžovatel, zdejší soud výslovně dovodil, že „*obecně je třeba při určení druhu kázeňského trestu vycházet z § 186 odst. 5 zákona o služebním poměru (...)*“.

pokračování

Výjimkou z postupu podle § 186 odst. 5 zákona o služebním poměru je v tomto směru právě jen kázeňský trest odnětí služební hodnosti, který je ve své podstatě trestem nejpřísnějším, neboť dle § 42 odst. 1 písm. e) zákona o služebním poměru musí být příslušník propuštěn, jestliže mu byl uložen kázeňský trest odnětí služební hodnosti. Právě závažnost tohoto druhu trestu zákonodárce zřejmě vedla k přijetí právní úpravy, která podmínky pro jeho obligatorní uložení definuje v relativně samostatném a komplexním § 186 odst. 7 zákona o služebním poměru, který je třeba považovat za ustanovení zvláštní vůči § 186 odst. 5 téhož zákona. Platí tak, že pokud je naplněna některá z hypotéz uvedených v této normě, nastoupí povinnost služebního funkcionáře uložit předmětný kázeňský trest a prostor pro jeho správní uvážení tu není dán. (...) Jinak řečeno – dopustí-li se příslušník jednání uvedeného v § 186 odst. 7 zákona o služebním poměru, má mu být uložen kázeňský trest odnětí služební hodnosti. Daný závěr vychází také z toho, že jednání uvedená v § 186 odst. 7 zákona o služebním poměru zákonodárce koncipoval jako jednání typově natolik závažná, že za jejich spáchání předpokládá uložení právě nejpřísnějšího kázeňského trestu. Není zde tedy dán prostor pro zvažování kritérií dle § 186 odst. 5 zákona o služebním poměru, neboť právě typová závažnost (kvalifikovaná povaha) daného jednání má za následek nutnost uložení nejpřísnějšího kázeňského trestu“.

[15] Jak již bylo výše předestřeno, krajský soud v nyní projednávané věci uzavřel, že stěžovatel nepochybil, pokud v žalobou napadeném rozhodnutí samostatně neposoudil námitky žalobce proti služebnímu hodnocení z roku 2015 a v této souvislosti poukázal na význam institutu námitek proti služebnímu hodnocení dle § 203 odst. 3 zákona o služebním poměru, jichž žalobce nevyužil. Dodal, že ani on sám nemůže posuzovat služební hodnocení, protože by nahrazoval činnost orgánu rozhodujícího o námitkách proti služebnímu hodnocení. Ve vztahu k žalobní námitce týkající se zohlednění výše již zmiňovaných průběžných hodnocení žalobce však současně vyslovil, že závěr žalovaného o jednoznačném a průběžném poklesu kvality výkonu služby ze strany žalobce neobstojí. S ohledem na kladné výsledky průběžných hodnocení stěžovateli uložil, aby mimo jiné s ohledem na průběžná hodnocení s dobrými výsledky vyložil pojem „opakované dosahování neuspokojivých výsledků ve výkonu služby“ a vysvětlil, proč průběžná hodnocení na věc nemají vliv.

[16] Nejvyšší správní soud má za to, že takto vystavěné odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu nemůže obstát. Předně je třeba dát stěžovateli za pravdu v tom, že jak zákonné vymezení, tak i související (a výše citovaná) judikatura zdejšího soudu předpokládá, že pokud je naplněna některá z hypotéz uvedených v § 186 odst. 7 zákona o služebním poměru (tedy i „opakované dosahování neuspokojivých výsledků ve výkonu služby uvedené v závěru služebního hodnocení“), je důsledkem toho povinnost služebního funkcionáře uložit zákonem předpokládaný kázeňský trest v podobě odnětí služební hodnosti. Tento základní předpoklad aplikace daného ustanovení však napadený rozsudek krajského soudu nereflektuje (nepodporuje jím svoji argumentaci, ani nevysvětluje, proč z něj v dané věci nelze vycházet). Za této situace jsou však výše vymezené požadavky krajského soudu na odůvodnění rozhodnutí stěžovatele skutečně rozporné. Krajský soud v rámci příslušné části odůvodnění napadeného rozsudku (viz odst. [16]) i v závěrečném shrnutí závazného právního názoru (viz odst. [33]) opomíjí, že zákon výslovně a zcela jednoznačně váže uložení kázeňského trestu odnětí služební hodnosti „na neuspokojivé výsledky ve výkonu služby uvedené v závěru služebního hodnocení“ (zvýraznění provedl NSS) a nikoliv pouze „na neuspokojivé výsledky ve výkonu služby“. Institut „služebního hodnocení“ je z hlediska svého terminologického označení i smyslu (srov. výše citovaný § 203 odst. 2 zákona o služebním poměru) jednoznačně odlišitelný od průběžného (či jiného) hodnocení. Zatímco tedy částí odůvodnění napadeného rozsudku týkající se námitek proti služebnímu hodnocení klíčový význam služebního hodnocení pro naplnění skutkové podstaty daného kázeňského přestupku fakticky akceptují, odůvodnění týkající se namítaného nezohlednění průběžných hodnocení tato východiska (bez bližšího vysvětlení) opomíjí.

[17] V návaznosti na to nelze souhlasit ani s tím, pokud krajský soud na jedné straně ukládá stěžovateli v dalším řízení přihlídnout i k průběžným hodnocením, současně však na druhé straně uvádí, že stěžovatel nepochybil, pokud neposoudil námitky žalobce proti služebnímu hodnocení z roku 2015 a nepřihlížel k nim v rámci svého (žalobou později napadeného) rozhodnutí. Vychází-li totiž dle výše citovaného § 203 odst. 5 služební hodnocení z průběžného hodnocení, nelze současně tvrdit, že stěžovatel má z podkladu v podobě služebního hodnocení vycházet a nepřihlížet již k výtkám žalobce ve vztahu k tomuto hodnocení, a přitom mu vyčítat, že nedostatečně přihlédl k průběžným hodnocením. Právě z těch má totiž služební hodnocení mimo jiné vycházet, neboť jsou jeho podkladem. Fakticky by tak důsledkem přijetí závěrů krajského soudu bylo navození stavu, kdy by stěžovatel v řízení o uložení kázeňského trestu na jedné straně již nemohl přihlížet k argumentaci (či dokonce souvisejícím důkazním návrhům) žalobce ve vztahu k existujícímu služebnímu hodnocení, na druhou stranu by byl nucen závěry služebního hodnocení (zřejmě i z úřední povinnosti) přezkoumat z hlediska jeho souladu s dalšími podklady.

[18] Napadený rozsudek krajského soudu výše nastíněné rozpory nijak nevysvětluje. Jejich vyjasnění je nicméně pro posouzení dané věci zcela klíčové. Je tedy především nutno postavit na jisto, zda krajský soud vychází z toho, že i v rámci řízení o kázeňském přestupku je povinností stěžovatele přezkoumat služební hodnocení, ač nebylo napadeno námitkami dle § 203 odst. 3 zákona o služebním poměru, a to jak z hlediska jeho souladu s podklady (především průběžnými hodnoceními), tak i z hlediska argumentace (tvrzení) dotčeného příslušníka včetně jeho případných důkazních návrhů. Opačným východiskem může být striktní koncentrace výhrad proti služebnímu hodnocení do řízení o námitkách dle § 203 odst. 3 zákona o služebním poměru, a to včetně možnosti zabývat se souladem služebního hodnocení s dalšími podklady. Pokud závěry krajského soudu měly směřovat ke zdůraznění zvláštností řízení o kázeňském přestupku případně konkrétněji ke zvýraznění významu průběžného hodnocení jako specifického podkladového aktu služebního hodnocení, na jehož soulad s průběžným hodnocením v řízení kázeňském přestupku dbá žalovaný z úřední povinnosti (tedy bez přihlížení k výtkám dotčeného příslušníka), pak ani takový náhled v odůvodnění napadeného rozsudku nemá dostatečnou oporu. To se týká i případných úvah ohledně fáze kázeňského řízení, v níž žalobce výhrady vůči služebnímu hodnocení uplatnil. Za těchto okolností nezbyvá, než uzavřít, že odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu vykazuje vady, na které stěžovatel v kasační stížnosti upozornil [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].

[19] Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud shledal výše popsané vady napadeného rozsudku, již se nezabýval dalšími (věcnými) kasačními námitkami. Nejvyšší správní soud k dané věci dodává, že s ohledem na výše vymezené vady (rozpory) odůvodnění krajského soudu nebylo možné, aby se v rámci tohoto kasačního řízení vyslovil k věcné správnosti argumentace krajského soudu. Takovým postupem by totiž fakticky posoudil spornou otázku na místo krajského soudu a odebral účastníkům možnost, aby proti bezrozporné argumentaci krajského soudu mohli vznášet protiargumenty v rámci případné kasační stížnosti. K namítaným vadám týkajícím se procesního postupu krajského soudu lze pouze poznamenat, že pokud správní soud shledá vady napadeného rozhodnutí žalovaného správního orgánu ve smyslu § 76 s. ř. s., toto ustanovení výslovně předpokládá, že lze v takovém případě rozhodnout bez nařízení jednání.

IV. Závěr a náklady řízení

[20] Nejvyšší správní soud tedy s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná, a proto napadený rozsudek krajského soudu podle § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení. Krajský soud v něm bude vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

pokračování

[21] V dalším řízení tak na krajském soudu především bude, aby v rámci přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí stěžovatele odstranil výše nastíněné rozpory, přihlédl k zákonným i judikaturou dovozeným předpokladům naplnění skutkové podstaty kázeňského přestupku i ukládání kázeňského trestu a ve vztahu k uplatněným žalobním námitkám argumentoval konzistentně, pokud jde o možnost přezkumu služebního hodnocení jakožto podkladu pro rozhodnutí o kázeňském přestupku. Dospěje-li k závěru, že je na místě žalobou napadené rozhodnutí žalovaného zrušit, měl by výše uvedené reflektovat především závazný právní názor, jímž by byl stěžovatel v dalším řízení vázán.

[22] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne v novém rozhodnutí krajský soud (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 13. listopadu 2019

JUDr. Petr Mikeš, Ph.D.
předseda senátu